

met draaiingen en sprongen. De man draagt soms een costuum dat aan den Andaloesischen dracht herinnert, maar de nauw aansluitende pantalon heeft onderaan een typischen, wijden val van heel aparten snit. De kleurcombinaties zijn vaak bruin en geel of zwart en rood. Het costuum der vrouwen varieert veel meer, niet alleen per provincie, maar zelfs van dorp tot dorp, met een groote weelde van borduursels en gouden versierselen, waarvan de enorme filigraankettingen en oorbellen wel de meest opvallenden zijn.

Het is de droom van dezen jongen choreograaf nog eens een eigen Portugeesch ballet te kunnen stichten. Of dit idee levensvatbaarheid heeft staat te bezien. Als solodansers zijn zij van belang en deze volksnummers leenen zich daarvoor bij uitstek. Hun programma veroorlooft ons kennis te maken met de drie meest belangrijke uitingen van de nationale kunst: muziek, kleederdracht en dans en zij waken ervoor dat alles van een zoo authentiek mogelijke weergave is. Hun zending heeft derhalve een dubbele beteekenis. Zij vervullen de taak van conservator en tezelfdertijd zijn zij op hun wereld-tournée's de beste propagandisten voor de kunst van hun land. Artistieke ambassadeurs, die wij zeker ook in Holland gaarne zullen ontvangen.

CORNELIUS CONYN

BOEKBESPREKING

Tot het lezen in Jacobus van Looy, door zijn vrouw, Leiden, A. W. Sijthoff's U.M., 1937.

Mevrouw Titia van Looy-van Gelder, die zich, sinds het overlijden van den grooten kunstenaar, haar man, aan de verzorging van zijn werk en nagedachtenis toewijdt met een liefde, een ernst en een door niets te stuiten élan, waarmede bewondering wordt opgewekt bij ieder die er zich eenigszins deelachtig aan heeft gemaakt, gaf ons thans weer dit boekje, dat zij noemde: Tot het lezen in Jacobus van Looy, en dat, naar wij hopen, nog door andere dergelijke boekjes zal worden gevolgd. De kleine opstellen, hier verzameld, zijn min of meer de vrucht van schrijfsters „leesavonden”, waaraan zij die er van mochten genieten zulk een groote en altijd weer ontroerende herinnering met zich meedragen. De bedoeling is natuurlijk geen andere dan: een bezield en geestdriftig pogen de lezers dichterbij te brengen tot Van Looy, tot zijn geest, en tot de schoonheid van zijn litteraire werk — gelijk mevrouw Van Looy het „Huis van Looy” in stand houdt om hetzelfde te doen voor zijn schildersarbeid. Van critiek, in den gewonen zin, is hier natuurlijk geen sprake, wel van karakteristiek, maar vooral van trachten te benaderen iets hoogs en schoons en anderen daarmede van dienst te zijn.

Mevrouw van Looy doet met deze opstellen wat zij pleegt te doen door haar voorlezingen. Een weinig verklarend nu en dan, wijst zij op bewogenheid en